

Uhu? en Behangersbij. — We wandelden 's avonds half elf, 't was een mooie avond, een beetje lichte maan. Plotseling boven ons een zacht geruisch. Een vogel als een uil, maar buitengewoon groot; van die breede, groote vleugels, met zoo'n mooie holle bocht. Nog groter vlucht dan een reiger; breeder vleugels, sneller vleugelslag (als uilen en Kieviten), vloog nog geen 10 M. hoog en op de manier van een uil, niet in een rechten koers. — Wat vogel kan dit geweest zijn! Geheel het idee van een zeer groote roofvogel. Hadden we ook met een oehoe te doen? 't Was de avond van 11 Juli, vlak bij 't dorp; we hebben den vogel maar kunnen nakijken en niet weer gezien.

Nog een vraag, als 't mag: Welke heesters bewerkt het gewone behangersbijtje?

Ooster-Nijkerk

M. ROORDA.

Allerlei; mits het blad niet te taai is. Ook Pelargoniums-bloemen.

E. H.

Nest en eieren van een Kievit. — De Heer J. Vijverberg, uit Noorgouwe, werpt mogelijkheden op (zie blz. 234 vorigen jaargang) omtrent de aanleiding tot het ontstaan der schut-kleur bij vogeleieren, i. q. de kivietsieren. Mij dunkt, dat hij er één vergeet, die voor de hand ligt; en misschien heb ik het genoeg, hem een dienst te bewijzen, wanneer ik zijn onderstellingen met nog een geval vermeerder.

Ik heb altijd in den waan verkeerd, en doe dat nog, dat de kleur der omgeving van de moeder, invloed heeft op de kleur der voort te brengen jongen of eieren; en dat niet door voedsel of wat ander stoffelijks, maar alleen door de kleur als kleur.

Voorbeelden ter illustratie liggen genoeg voor de hand; om evenwel niet te veel plaats te vergen, zal ik er slechts één noemen, maar dan ook een, dat mijn bedoeling duidelijk teekent, en tevens aan elk bekend moet wezen n.l. »Toen nam zich Jakob roeden van populierenhout en van hazelaar en van kastanje, en hij schildte daarin witte strepen... enz. (Zie Gen. 30:37 en verder).

Klundert.

K.

Nog eens: „Is Polyporus squamosus eetbaar?” — Kort geleden vond ik aan een boom een grooten Polyporus squamosus. Al meermalen had ik dezen paddestoel aangekeken, met de gedachte: ben je eetbaar? Nu ik echter het stukje van Mej. Cool uit Haarlem gelezen had, nam ik mijn vondst mee naar huis om hem te bereiden. Thuis heb ik de zwam van zijn schubbig huid ontdaan en ook de buisjes verwijderd.

Daarna werd hij in stukken gesneden en gekookt. Een onaangenamen geur heb ik niet opgemerkt. Bij het snijden rook de zwam naar komkommer, bij het koken gaf hij een ander geurtje. De gekookte stukken waren een weinig zoet, maar, smaakten nog niet lekker. Daarom hebben wij de stukjes in de boter gebraden en er wat kerri aan toegevoegd.

Nu smaakten de stukjes van den hoed vrij goed; maar de deelen van den steel waren ongenietbaar, omdat ze te taai waren. Ik kan echter wel zeggen, dat, als ik weer een, Polyporus squamosus vind, ik hem nog eens zal klaarmaken.

Misschien krijg ik dan voor dien tijd wel in *D. L. N.* een recept te lezen van een mycoloog die tevens in de kookkunst thuis is; want ik geloof, dat de kwestie, of een paddestoel taai of lekker is, in hoofdzaak aan 't bereiden ligt.

Delft.

W. G. WARFFENIUS.

Van een scholekster en een grutto. — 't Is nu eenige jaren geleden, in 1905, dat ik in de nabijheid van 't dorpje Wijngaard (plm. 6 K.M. ten zuiden van Leeuwarden, aan den straatweg) een nest vond met 2 verschillende eieren: één, bont gespikkeld van een scholekster; één, groengeel van een grutto. 'k Vond het geval curieus, maar onmiddellijk kwam bij mij de gedachte op, dat hier wel eens menschenhanden in 't spel konden zijn. 'k Wilde 't mijne er van hebben. Tot den avond ging ik naar huis. Om een uur of negen keerde ik terug. Het nest zag er nog volkomen gelijk uit. Ik verborg me achter een aarden hoogte, om er de nacht door te brengen. Ik kon nu alles zien, wat er om me gebeurde. En zoo heb ik gewaakt den heelen nacht door, den tijd verdrijvend met m'n tabakspijp.

Een uur of zes in den ochtend. Van den slootkant fladdert een grutto op, stapt met lange pooten 't gras door, sluipt tot het nest en duikt zich.

Tegen een uur of acht zie ik de grutto weer opvliegen naar den slootkant.

Even kijken, er liggen nu drie eieren in 't nest. 't Duurt niet lang of een metaalglanzige scholekster trippelt schuwkijkend naar het nest, duikt eveneens.

Na ongeveer een uur spreidt hij z'n vlerken, schuifelt de greppels langs en gaat zich op een eindje afstand koestren. Ik ga naar 't nest. Vier eieren; een eigenaardig effect, die verschillend getinte schalen samen in één kuil.

Den volgende morgen heb ik nog eens de wacht gehouden. Weer 't zelfde resultaat.

Meer dan zes eieren zijn er niet gekomen. Beurtelings heb ik grutto en scholekster er op zien broeden.

RINKE TOLMAN.